

Arrest

nr. 154 844 van 20 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben, van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Kerbala (zuid-Irak). In 2008 zou uw vader, die een eigen restaurant had in Kerbala, op een dag verdwenen zijn toen hij op weg was naar zijn werk. Korte tijd later zouden jullie uw vader dood hebben teruggevonden. U weet niet door wie uw vader werd vermoord maar zijn dood zou sektarisch gemotiveerd zijn - uw vader zou soenniet zijn - en verband houden met het feit dat Amerikanen in uw vaders restaurant kwamen eten. Uit schrik zouden uw broers en zussen, i.c. (Z.), (An.), (Ad.) en (K.), diezelfde dag Irak verlaten hebben en naar Syrië zijn gereisd. Uzelf zou met uw zus (As) (O.V. X en CG 14/11969) in Irak gebleven zijn omdat uw moeder ziek was. De volgende dag zou jullie woning 's nachts door onbekenden zijn beschoten. Hierop zou u, met uw moeder en uw zus, jullie woning verlaten

hebben en bij uw tante (N.), woonachtig in de buurt van Kerbala, ingetrokken zijn. Na enige tijd zouden jullie Irak verlaten hebben en via Turkije naar Nederland zijn gereisd.

In Nederland zouden uw moeder en zus drie asielaanvragen hebben ingediend. Uzelf zou toen nog minderjarig zijn geweest en u werd telkens mee ingeschreven in het asiëldossier van uw moeder. De laatste asielaanvraag dateerde van 2011. In 2010 zou uw zus in Nederland in contact gekomen zijn met het christendom. Uw zus, die ziek was, zou in een kerk gaan bidden zijn voor genezing en haar gebeden werden verhoord. U zus zou toen beseft hebben dat het christendom voor haar dé godsdienst was. Ook zou uw zus deelgenomen hebben aan een jaarlijkse christelijke conferentie en bijbelstudies hebben gevolgd. In 2011 zou uw tante (N.) jullie hebben laten weten dat uw broers en zussen vanuit Syrië naar Irak waren teruggekeerd om hun paspoorten in orde te brengen. Uiteindelijk zouden ze door onbekenden zijn ontvoerd en tot op heden hebben jullie geen nieuws meer over hen. U heeft geen idee wat er precies gebeurde. Eveneens in 2011 zou uw tante (N.) uw moeder in Nederland hebben laten weten dat ze geen contact meer met jullie wilde en dit omwille van de bekering van uw zus. Ook uw moeder zelf zou niet opgezet geweest zijn met de keuze van uw zus voor het christendom. In 2012 zou uw zus echter opnieuw hebben deelgenomen aan de christelijke conferentie en zich er toen hebben laten dopen. Daar u positieve veranderingen opmerkte bij uw zus zou u haar hiernaar gevraagd hebben. Ze zou u over het christendom hebben verteld en in 2013 zou u uw zus vergezeld hebben naar de christelijke conferentie. U zou op uw beurt ook overtuigd geraakt zijn van de christelijke godsdienst en u eveneens hebben laten dopen. Hierna zou u ook bijbelstudies hebben gevolgd. Sinds jullie bekering zouden er reeds verschillende discussies zijn geweest met uw moeder. Nadat echter jullie derde asielaanvraag in Nederland opnieuw werd afgewezen zou uw moeder in april 2014 haar koffers gepakt hebben en zonder iets te zeggen vertrokken zijn, jullie achterlatend in Nederland. Uw zus zou toen beslist hebben dat jullie naar België zouden komen om bescherming aan te vragen omdat hier ook Nederlands wordt gesproken. Op 4 april 2014 zouden jullie in België zijn aangekomen en op 8 april 2014 diende u een asielaanvraag in. U heeft tot op heden geen nieuws van uw moeder.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : een schrijven van de Gereformeerde Kerk Kampen Zuid betreffende uw bekering en een doopcertificaat op uw naam.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U beweerde enerzijds Irak te hebben verlaten uit vrees voor uw leven en dit nadat uw vader werd ontvoerd en gedood en nadat jullie woning werd beschoten. Anderzijds stelde u actueel niet naar Irak te kunnen terugkeren uit vrees voor uw leven en dit gezien uw bekering tot het christendom. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet moet echter worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en bijgevolg evenmin aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Wat vooreerst **de moord op uw vader en de daaropvolgende beschieting van jullie woning** betreft, moet allereerst worden opgemerkt dat u zich hier beroept op dezelfde feiten als aangehaald door uw zus (T.A.A.As.) (O.V. 7.869.630 en CG 14/11969). Echter, in kader van haar asielaanvraag oordeelde de Commissaris-generaal reeds uitdrukkelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan deze feiten. De motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing die in hoofde van uw zus werd genomen. Een kopie van deze beslissing werd als bijlage toegevoegd aan uw administratief dossier. Het mag duidelijk zijn dat deze gebeurtenissen dan ook in uw hoofde niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Ook volgende vaststellingen doen bijkomend afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen. U merkte op dat uw vader ondermeer werd gedood omdat Amerikanen als klant in zijn restaurant kwamen eten. U gevraagd waar het restaurant van uw vader gelegen was, kon u enkel aanhalen dat het in Kerbala lag. Of het ver van uw huis gelegen was, wist u niet. Opmerkelijk genoeg kon u zich ook niet meer herinneren of u ooit in het restaurant van uw vader geweest bent. Tot slot bleek u ook niet te weten of uw vader in zijn restaurant als kok werkte dan wel een andere taak of functie had (zie gehoorverslag CGVS p. 19). Er kan tot op zekere hoogte begrip worden opgebracht voor het feit dat u nog zeer jong was op het moment dat u Irak zou verlaten hebben - u zou 11 à 12 jaar geweest zijn - maar de u gestelde vragen vereisen geenszins een doorgedreven kennis en het is dan ook niet onredelijk van u te verwachten dat u toch enige kennis zou hebben over het restaurant dat uw vader uitbaatte, minstens dat u zou weten of u er ooit geweest bent en of uw vader er al dan niet als kok werkte. Uw onwetendheid in combinatie met de ongeloofwaardigheid die kon worden vastgesteld in hoofde van de verklaringen van uw zus aangaande het restaurant van uw vader, wijst er eens te meer op dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat uw vader een restaurant uitbaatte. Dat uw

vader aldus omwille van het Amerikaanse cliënteel dat in het restaurant kwam eten zou zijn ontvoerd en vermoord kan dan ook evenmin worden volgehouden.

Dat uw vader überhaupt zou zijn vermoord heeft u overigens sowieso niet aangetoond noch heeft u deze gebeurtenis doorheen uw verklaringen aannemelijk weten te maken. Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat uw kennis dienaangaande ontoereikend is. Zo blijkt u niet te weten waar het lichaam van uw vader werd teruggevonden na zijn verdwijning en kan u evenmin aangeven hoelang uw vader na zijn verdwijning werd teruggevonden. U blijkt ook geen idee te hebben door wie uw vader zou zijn gedood, u heeft zelfs geen vermoeden, en u blijkt hiernaar ook nooit enige navraag te hebben gedaan (zie gehoorverslag CGVS p. 19). Dat u van deze feiten geen weet had op het moment van uw vertrek uit Irak is, gezien uw jonge leeftijd toen, niet onwaarschijnlijk. Dat u echter tot op heden niet op de hoogte blijkt te zijn van deze feiten en hiernaar zelfs geen navraag deed, is toch wel zeer opmerkelijk. Er kan immers worden verondersteld dat u doorheen de jaren toch vragen zou hebben gesteld over de verdwijning en de moord op uw vader, indien deze feiten de waarheid bevatten, temeer daar dit één van de gebeurtenissen is die mee aanleiding gaf tot jullie vlucht uit Irak.

U heeft voorts ook op geen enkele manier aangetoond dat de door u genoemde overleden persoon ook effectief uw vader betreft. U legde immers noch een overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor betreffende dit overlijden noch legde u een tastbaar begin van bewijs voor aangaande uw identiteit. U gevraagd of u documenten had in Irak, bleek u dit niet te weten. Na confrontatie met de verklaringen van uw zus in Nederland dat u wel Iraakse documenten had en uw uiteindelijke verklaringen dat u in Nederland over een identiteitskaart beschikte, werd u gevraagd om contact te nemen met jullie voormalige advocaat in Nederland om op die manier te pogen uw Iraakse documenten te bekomen en deze alsnog voor te leggen bij de Belgische asielinstanties. U merkte op niet te weten of uw zus nog in het bezit is van diens telefoonnummer (zie gehoorverslag CGVS p. 24), en tot op heden heeft u de Commissaris-generaal op geen enkele manier nog enige verdere informatie verschaft over de eventuele pogingen die u en/of uw zus zouden hebben ondernomen om jullie voormalige Nederlandse advocaat te contacteren, dan wel de redenen aangebracht waarom dit niet mogelijk zou zijn. U heeft dus tot op heden geen enkel tastbaar begin van bewijs van uw identiteit aangebracht. Een begin van bewijs aangaande uw identiteit is nochtans een essentieel element binnen uw asielprocedure. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent uw identiteit houdt dan ook een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas. Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat u, gezien uw onvermogen een overtuigend en tastbaar begin van bewijs aangaande uw identiteit voor te leggen, ook uw beweerde behoren tot de soennitische geloofsgemeenschap op geen enkele manier kan staven. Dat u, voorafgaand aan uw beweerde bekering (zie infra), de soennitische geloofsovertuiging aanhing, kan worden in vraag gesteld gelet op uw bewering dat uw vader na zijn overlijden in Najaf zou zijn begraven. Dat uw vader, een soenniet die volgens uw beweringen werd ontvoerd in het kader van het toenmalige sektarische geweld, vervolgens in de voor sjiïeten heilige stad Najaf - uit de beschikbare informatie blijkt 99% van de bevolking in Najaf sjiïtische te zijn tegenover 1% soennieten - zou zijn begraven, is niet aannemelijk (zie gehoorverslag CGVS p. 19 en 22).

Waar u verder aanhaalde dat u vervolgens, met uw moeder en uw zus (As.), jullie woning diende te verlaten nadat deze werd beschoten, moet allereerst worden opgemerkt dat in hoofde van uw zus, die Irak in 2007 had verlaten en naar Griekenland reisde, door de Nederlandse asielinstantie werd geoordeeld dat het geenszins is aangetoond dat zij na haar vertrek naar Griekenland in 2007 nog terugkeerde naar Irak. Noch u noch uw zus brachten in het kader van jullie huidige asielaanvragen elementen aan die hier een ander licht op kunnen werpen. Dat u aldus in 2008 samen met uw zus in Irak was en samen in de woning verbleef toen deze werd beschoten, kan in vraag worden gesteld. Dit terzijde, de Commissaris-generaal haalde voorts in hoofde van uw zus nog tal van essentiële bevindingen aan die de waarachtigheid van haar relaas inzake de redenen van jullie vlucht uit Irak in 2008 op de helling zetten. Deze bevindingen zetten ook uw geloofwaardigheid op de helling. Dat u voorts ook niet kan zeggen hoe jullie na de beschieting van jullie woning naar uw tante Nidaa gingen, niet kan zeggen of dit ver van uw woning gelegen was en ook niet met zekerheid weet of jullie nadien nog terugkeerden naar jullie woning, doet verder de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid van de door u aangehaalde feiten. Ongeacht uw leeftijd toen, er kan worden verondersteld dat deze gebeurtenis(sen) en de vlucht uit uw woning toch een serieuze impact op u moeten gehad hebben zodat kan worden verwacht dat deze in uw geheugen gegrift staan en u hiervan nog een duidelijke weergave zou kunnen geven.

Het geheel van voorgaande vaststellingen maakt dat uw geloofwaardigheid in niet geringe mate wordt ondermijnd.

Uw onwetendheid aangaande hetgeen met uw broers en zussen zou zijn gebeurd na uw vertrek uit Irak, holt uw geloofwaardigheid eens te meer uit. U verklaarde dat zij, met uitzondering van uw zus (As.), allen Irak verlieten de dag dat uw vader dood werd teruggevonden. Toen u in Nederland verbleef zouden zij naar Irak zijn teruggekeerd en er ontvoerd zijn. Hier dient allereerst te worden opgemerkt dat

in hoofde van uw zus kon worden vastgesteld dat zij ongerijmde verklaringen aflegde aangaande uw broers en zussen en wie er naar Syrië zou gevlucht zijn. Het spreekt voor zich dat dit eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van jullie verhaal. Uzelf, tijdens uw gehoor, gevraagd naar de verdwijning van uw broers en zussen, moet worden vastgesteld dat u niet kan aangeven wat er precies gebeurde met hen. U weet alleen dat ze terugkeerden naar Irak en dat er een probleem was met hun paspoorten. Wat er dan precies gebeurde, weet u niet. U vernam dit nieuws via uw tante maar u zou geen bijkomende vragen hierover gesteld hebben. Dit is toch opmerkelijk. U blijkt zelfs niet te weten, of te hebben gevraagd, of uw broers en zussen nog leven. U haalde hier enkel aan dat ze ontvoerd werden en dat u er dus van uitgaat dat ze ook gedood werden. U erop gewezen dat het toch vreemd is dat u over deze feiten geen vragen stelde, haalde u eerst aan dat uw moeder u hierover niets wilde vertellen. U er vervolgens op gewezen dat u het van uw tante vernam en thans hier bent met uw zus met wie u een goede band heeft maar er toch geen navraag naar deed, repliceerde u merkwaardig genoeg dat u een nieuw leven wil beginnen en uw verleden wil vergeten sinds u gedoopt bent (zie gehoorverslag CGVS p. 23). Dat u uw verleden wil vergeten en een nieuw leven wil beginnen, kan worden aangenomen maar dat u niet de minste interesse zou hebben in het lot van uw (achtergebleven) broers of zussen is toch wel zeer opmerkelijk. Bovendien is het zo dat u pas in 2013 werd gedoopt terwijl uw broers en zussen reeds in 2011 zouden ontvoerd zijn. Dat u een nieuw leven wou beginnen sinds u gedoopt bent kan dus uw onwetendheid en desinteresse niet verklaren temeer daar u pas werd gedoopt ruim een jaar nadat uw broers en zussen zouden verdwenen zijn in Irak.

Voorgaande bevindingen ondermijnen eens te meer uw gehele geloofwaardigheid en doen verder vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw beweerde problemen in Irak voorafgaand aan uw vlucht in september 2008.

Wat betreft uw vrees voor vervolging in geval van een eventuele terugkeer naar Irak en dit omwille van **uw bekering tot het christendom en het feit dat u gedoopt bent**, dient voorts te worden opgemerkt dat u geenszins heeft weten te overtuigen wat betreft de oprechtheid en de motivatie u tot het christendom te bekeren en u te laten dopen. U gevraagd waarom u zich bekeerde en u liet dopen, repliceerde u dat u zag dat het de juiste godsdienst was. Uw zus zou u over het christendom verteld hebben nadat zij reeds bekeerd en gedoopt was en u zou in 2013 met haar zijn meegegaan naar een christelijke conferentie. Daar zou u zich dan ook hebben laten dopen (zie gehoorverslag CGVS p. 3, 8 en 12). Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat in hoofde van uw zus door de Commissaris-generaal werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van haar bekering en doopsel. De verschillende motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en op afdoende wijze vermeld in de beslissing die in hoofde van uw zus werd genomen en waarvan een kopie in bijlage werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Dat u aldus op grond van de overtuigde en oprechte keuze van uw zus om zich tot het christendom te bekeren eveneens tot het besef kwam dat het christendom voor u de juiste en ware godsdienst is, kan dan ook geenszins worden volgehouden. Zulks blijkt immers eveneens uit het feit dat u, gevraagd naar de manier waarop uw zus in contact zou gekomen zijn met en overtuigd zou geraakt zijn door het christendom en het proces dat u zelf doorliep om tot het besef te komen dat het christendom voor u dé godsdienst is, zich beperkt tot het afleggen van vage en weinig doorleefde verklaringen. Zoals reeds aangehaald stelde u dat u via uw zus in contact kwam met het christendom. U gevraagd hoe uw zus met het christendom in contact kwam stelde u dat ze bad tot God om haar te genezen waarna een mirakel gebeurde. U dan gevraagd hoe uw zus, een moslima, er dan zo plots toe komt om te bidden tot de God van de christenen, moest u het antwoord schuldig blijven en u raadde de 'protection officer' (PO) aan om die vraag aan uw zus zelf te stellen. U nogmaals gevraagd waarom uw zus er zo plots voor koos om tot God of Jezus te bidden, er bestaan immers nog andere godsdiensten, stelt u gewoon dat u dit niet weet. U er dan op gewezen dat het niet mogelijk is dat uw zus op een dag zomaar opstond met de idee om tot Jezus te bidden, stelde u uiteindelijk dat God uw zus heeft uitgekozen (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Dat u aanvankelijk niet kan antwoorden op de vraag, deze zelfs ontwijkt en uiteindelijk vaagweg stelt dat God uw zus heeft gekozen, komt weinig overtuigend over. Wat overigens mag verbazen is dat u hier eenzelfde versie van de feiten weergeeft als door uw zus aangehaald op het CGVS. In hoofde van uw zus werd echter vastgesteld dat deze versie van de feiten niet strookt met de versie die ze aanhaalde in Nederland. Dit doet het vermoeden ontstaan dat u en uw zus jullie verklaringen op elkaar afstemden voor jullie respectievelijke gehoren op het CGVS.

Hoe u voorts zelf overtuigd raakte van het christendom, kan u evenmin op een overtuigde en doorleefde manier weergeven. U stelde vooreerst vaagweg dat u zag dat het christendom de juiste godsdienst voor u was. U gevraagd in uw eigen woorden te zeggen waarom u het christendom koos, haalde u aan dat het een rechtvaardige godsdienst is en dat God u heeft gekozen. Uiteindelijk stelde u dat uw zus u vertelde over deze godsdienst en blijkt dat u, door wat zij u vertelde, dan ook koos voor het christendom (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Dit komt weinig doorleefd over. U dan uitdrukkelijk gevraagd wat er bij u precies gebeurde waardoor u overtuigd raakte dat het christendom voor u de ware godsdienst was,

kan u weerom niets concreets aanhalen en u antwoordde zelfs naast de kwestie door op te merken dat u zich gerustgesteld voelde nadat u bekeerd was (zie gehoorverslag CGVS p. 12). U erop gewezen dat u zich toch niet eerst bekeerde om dan pas voor uzelf uit te maken of het christendom voor u de goede godsdienst was of niet en u nogmaals uitdrukkelijk gevraagd wat u precies deed om voor uzelf na te gaan of het christendom "uw" godsdienst was, ontweek u de vraag. U hiernaar dan nogmaals expliciet gevraagd, verwees u opnieuw naar uw zus die over het christendom vertelde, u zou beïnvloed geraakt zijn door uw deelname aan de conferentie en beseft hebben dat God de enige geschikte God was. Op basis van wat u hoorde tijdens de conferentie - u hoorde over door God verrichte mirakels, dat God zijn leven schonk voor de mensen, dat God de weg zou leiden om gered te worden - zou u gedacht hebben dat het christendom uw godsdienst zou worden (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Het mag duidelijk zijn dat uw verklaringen geenszins getuigen van een doorleefde, persoonlijke ervaring op grond waarvan u een overtuigde keuze maakte u tot het christendom te bekeren.

Dat u wel een afdoende kennis over het christendom blijkt te hebben en twee attesten voorlegt ter staving van uw bekering en het feit dat u gedoopt bent, kan hier geenszins een ander licht op werpen. Bij gebrek aan een tastbaar en overtuigend begin van bewijs inzake u identiteit, staat het immers geenszins vast dat de door u voorgelegde stukken betreffende uw bekering en doopsel ook effectief op u betrekking hebben. Dit terzijde, de door u voorgelegde stukken kunnen hoogstens aantonen dat u deelnam aan de christelijke conferentie in 2013 en dat u in november 2013 gedoopt werd doch deze stukken kunnen voorgaande bevindingen aangaande de oprechtheid van uw bekering geenszins weerleggen.

Rekening houdende met bovenstaande bevindingen en de vaststellingen die konden worden gemaakt in hoofde van de asielaanvraag van uw zus inzake haar bekering tot het christendom, kan ook in uw hoofde worden besloten dat het vermoeden bestaat dat u zich om opportunistische redenen, om uzelf een asielmotief te verschaffen, heeft bekeerd en laten dopen. Dat u zich aldus, in geval van een eventuele terugkeer naar Irak, als christen en moslimafvallige zou gedragen en bijgevolg een risico zou lopen om omwille van religieuze redenen te worden vervolgd, kan niet worden volgehouden.

Dient hier volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat uit uw verklaringen ook niet blijkt dat iemand in Irak weet zou hebben van jullie bekeringen. U stelde wel dat uw tante uw moeder in 2011 liet weten dat ze geen contact meer wil met jullie omwille van de bekering van uw zus. U echter gevraagd hoe uw tante kon weten dat uw zus bekeerd was, beperkt u zich tot het uiten van vage verklaringen en loutere beweringen die u op geen enkele manier kan concretiseren of staven (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Dit is geenszins afdoende. Bovendien heeft u hiermee nog geenszins aangetoond dat uw tante ook van uw bekering op de hoogte zou zijn. U ging immers pas in 2012 voor het eerst mee naar de conferentie en u werd pas in november 2013 gedoopt. U heeft echter reeds sedert 2011 geen contact meer met uw tante, zo verklaarde u. Dat uw tante aldus weet zou hebben van uw bekering is dan ook louter hypothetisch. Volledigheidshalve dient hier nog te worden aan toegevoegd dat in hoofde van uw zus kon worden vastgesteld dat haar verklaringen aangaande het feit of iemand in Irak op de hoogte is van haar/jullie bekering dermate flagrante tegenstrijdigheden bevatten, waardoor ook de geloofwaardigheid van dit gegeven onderuit kon worden gehaald.

Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat er in uw hoofde geenszins kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art 48/4, §2, a) en b) kunnen u worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus Algemene veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 25 januari 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjjiitische milities elkaar bekampen om de controle van het

grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neem het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast 'Baghdad International Airport' beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen zoals hoger reeds werd aangehaald geenszins een ander licht werpen op voorgaande.

Ook in hoofde van uw zus, de genaamde (As.T.A.A.) (O.V. 7.869.630 en CG 14/11969) werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), de beginselen van behoorlijk bestuur en de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Hij verwijst naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 1951 en past de elementen uit deze definitie toe op zijn situatie en problemen.

Aangaande de moord op zijn vader en de beschieting van zijn huis, verwijst verzoeker in zoverre verwezen wordt naar de weigeringsbeslissing genomen ten aanzien van zijn zus naar het verzoekschrift dat door zijn zus werd ingediend bij de Raad.

Zijn onwetendheid omtrent het restaurant van zijn vader en diens functie aldaar wijt verzoeker aan zijn zeer jonge leeftijd toen hij Irak verliet. Verweerder kan hiervoor overigens enig begrip opbrengen. Verder merkt hij op dat hij geen herinnering heeft aan het restaurant van zijn vader en daar volgens hetgeen hij zich herinnert nooit is geweest. Hij weet dit niet zeker. Verzoeker weet niet welke functie zijn vader had en wenst niets te verzinnen.

Inzake zijn onwetendheid over de omstandigheden van het overlijden van zijn vader, benadrukt verzoeker dat deze feiten traumatiserend waren voor zijn moeder en zijn zus. Zij praatten hierover niet. Wanneer hij een vraag stelde, bleef deze onbeantwoord. Hij aanvaardde dit en staakte zijn vragen.

Verzoeker heeft Iraakse identiteitsdocumenten doch deze werden ingehouden door de Nederlandse autoriteiten. Hij gaf toestemming om zijn dossier uit Nederland op te vragen. Verweerder deed dit en verzoeker ging ervan uit dat verweerder zo ook zijn documenten zou bekomen.

Waar betreffende de beschieting van zijn huis wordt verwezen naar de weigeringsbeslissing van zijn zus, verwijst verzoeker naar haar verzoekschrift bij de Raad.

Zijn eigen onwetendheid is te wijten aan zijn jonge leeftijd. Hij besepte niet wat er gebeurde, volgde zijn moeder en zus, onderging alles, stelde zich geen vragen en besepte niet welke impact deze gebeurtenissen op zijn verdere leven zouden hebben.

Verzoeker kent de reden waarom zijn vader in Najaf is begraven niet. Dit is voor hem echter niet zo opmerkelijk omdat zijn moeder sjiïet is. Tevens gaf zijn zus hiervoor een verklaring.

Verzoeker is niet op de hoogte van het lot van zijn broers en zussen. Hij wenst het verleden te laten rusten, wil naar de toekomst kijken en hier een toekomst uitbouwen. Confrontatie met het verleden doet pijn. Hij zag ook dat dit zijn moeder en zus pijn deed en liet, om hen geen verdriet aan te doen, na om vragen te stellen over het lot van zijn broers en zussen.

Verzoeker vervolgt: *"Echter, wat er ook van zij, de moord op zijn vader, de dreigementen, de beschieting van het huis, het onbekende lot van zijn broers en zussen... dit zijn niet de redenen waarvoor verzoeker asiel heeft aangevraagd in april 2014. Verzoeker beoogt bescherming te bekomen, omdat hij vervolging vreest ten gevolge van zijn bekering tot het christendom"*.

Verzoeker, oprecht christen, kan zich niet akkoord verklaren met de bestreden motieven. Personen die hem ontmoetten en zijn geloofsovertuiging mochten waarnemen, getuigen over zijn oprechte intenties. Verzoeker citeert een verklaring van 14 november 2013 van twee leden van de gereformeerde kerk Kampen Zuid in Nederland.

Verzoeker kwam via zijn zus in contact met het christendom. Waar wordt verwezen naar de weigeringsbeslissing van zijn zus, verwijst hij naar haar verzoekschrift bij de Raad.

Verzoeker legde over de wijze waarop zijn zus in contact kwam met het christendom vage en weinig doorleefde verklaringen af omdat hij op dat moment een tienerjongen was. Hij was bezig met school en voetbal en beleefde het bekeringsproces van zijn zus slechts vanop een afstand. Gezien hij niet betrokken was bij dit proces, mochten van hem geen gedetailleerde en doorleefde antwoorden worden verwacht.

Verzoeker gaat niet akkoord met het oordeel over zijn verklaringen over zijn eigen overtuigd raken van het christendom. Hij citeert in deze enkele van zijn gezegden uit het gehoorverslag bij het CGVS. Hij zag aldus dat zijn zus van Allah niets kreeg en van God wel kreeg waarvoor zij bad, namelijk haar genezing. Hij zag dat, eens zij begonnen te bidden tot God, alles begon te kloppen. Verzoeker heeft het licht gevonden, voorheen was hij in het donker.

Verweerder erkent dat verzoeker afdoende kennis van het christendom heeft. De attesten omtrent zijn bekering en doopsel worden echter niet aanvaard. Verzoeker wijst erop dat hij werkelijk is wie hij zegt te zijn. Hij herhaalt dat verweerder zijn identiteitsdocumenten kan opvragen in Nederland. Minstens kan verweerder vaststellen dat hij dezelfde naam droeg sedert zijn binnenkomst in Europa. De professionele mening van leden van de gereformeerde kerk wordt zonder meer terzijde geschoven. Nochtans getuigen deze van de oprechtheid van verzoekers geloofsovertuiging.

De bekering van verzoeker moet geloofwaardig worden beschouwd. Men is in Irak op de hoogte van deze bekering. Dat hij naar een conferentie ging, was algemeen geweten in het opvangcentrum in Nederland, aldus ook door andere Irakezen uit zijn regio van herkomst. Mensen praten. Mensen roddelen. Verzoeker vreest dan ook dat de Irakezen die een negatieve beslissing kregen en die al dan niet gedwongen terugkeerden naar Irak aldaar over hun bekering hebben gesproken.

Zelfs indien zou worden geoordeeld dat men in Irak niet op de hoogte is van zijn bekering, dan nog zal deze duidelijk worden bij een terugkeer naar Irak. Hij zal er zijn geloof immers willen belijden. Zijn omgeving zou het dus te weten komen. Indien de reactie van zijn moeder een voorbode mag zijn, voorspelt dit niet veel goeds.

Verzoeker verwijst naar het verzoekschrift dat door zijn zus werd ingediend bij de Raad. Bovendien geldt er een algemeen negatief klimaat ten aanzien van christenen in Irak. Verzoeker verwijst naar algemene informatie. Kerbala ligt voorts op slechts 100 kilometer van Bagdad. Geweld, oorlog en vervolging ten aanzien van christenen zijn dus slechts een boogscheut verwijderd. IS wil daarenboven Kerbala bereiken. Rekening houdend met de veiligheidssituatie in Irak en de doelstellingen van IS, kan niet worden voorgehouden dat Kerbala veilig is om Irakezen naartoe te sturen.

Verzoeker stipt nog aan dat hij de bescherming van de Iraakse autoriteiten niet zal kunnen inroepen. Deze kunnen zichzelf niet beschermen.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, *“de Richtlijn 2004/83/EG”* van de Raad van 29 april 2004 en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij benadrukt dat zijn nationaliteit en zijn herkomst niet worden betwijfeld. Verzoeker verwijst naar de *UNHCR Position on Returns to Iraq*. Verweerder respecteert het hierin gehandhaafde standpunt van UNHCR niet. Verweerder houdt, in tegenstelling met UNHCR, bovendien slechts rekening met de veiligheidssituatie en niet met de humanitaire crisis in het hele land. Uit de beslissing blijkt niet dat verweerder artikel 48/4, § 2, a) en b) heeft afgetoetst aan de actuele algemene situatie in Irak, inhoudende de humanitaire crisis.

2.1.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: het verzoekschrift dat zijn zus indiende bij de Raad (bijlage 3), twee getuigenissen van twee leden van de gereformeerde kerk Kampen Zuid in Nederland (bijlagen 4 en 5), enkele foto's (bijlage 6) en persberichten aangaande de situatie van christenen en de aanwezigheid van IS in Irak (bijlagen 7-9).

2.1.4. Verzoeker legt op 9 juli 2015 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota een kopie neer van het huurcontract van het restaurant dat zijn vader huurde in Kerbala (rechtsplegingsdossier, stuk 3).

2.2. Verweerder legt op 3 september 2015 door middel van een aanvullende nota de volgende informatie neer: de "COI Focus Iraq, Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.4.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker geen tastbaar begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn voorgehouden identiteit. In dit kader wordt in de bestreden beslissing daarenboven met recht gemotiveerd:

"U gevraagd of u documenten had in Irak, bleek u dit niet te weten. Na confrontatie met de verklaringen van uw zus in Nederland dat u wel Iraakse documenten had en uw uiteindelijke verklaringen dat u in Nederland over een identiteitskaart beschikte, werd u gevraagd om contact te nemen met jullie voormalige advocaat in Nederland om op die manier te pogen uw Iraakse documenten te bekomen en deze alsnog voor te leggen bij de Belgische asielinstanties. U merkte op niet te weten of uw zus nog in het bezit is van diens telefoonnummer (zie gehoorverslag CGVS p. 24), en tot op heden heeft u de Commissaris-generaal op geen enkele manier nog enige verdere informatie verschaft over de eventuele pogingen die u en/of uw zus zouden hebben ondernomen om jullie voormalige Nederlandse advocaat te contacteren, dan wel de redenen aangebracht waarom dit niet mogelijk zou zijn. U heeft dus tot op heden geen enkel tastbaar begin van bewijs van uw identiteit aangebracht. Een begin van bewijs aangaande uw identiteit is nochtans een essentieel element binnen uw asielprocedure. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent uw identiteit houdt dan ook een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas."

Dat verzoeker ervan zou zijn uitgegaan dat verweerder zijn documenten zou bekomen, kan gelet op het voormelde bezwaarlijk ernstig worden genomen. Het voorgaande klemmt nog des te meer daar verzoeker niet aantoonde dat hij, nadat hij met de voormelde motieven werd geconfronteerd, enige poging zou hebben ondernomen teneinde alsnog de gevraagde identiteitsdocumenten te bekomen. Evenmin verstrekt hij een reden waarom hij dit naliet of waarom het niet mogelijk zou zijn om zijn identiteitsdocumenten te bekomen.

2.3.4.2. Verzoeker stelt Irak in 2008 te hebben verlaten omwille van dezelfde problemen als degene die door zijn zus werden aangehaald in het kader van haar asielprocedure. Tevens zou hij zich in navolging en door toedoen van zijn zus hebben bekeerd tot het christendom. In de bestreden beslissing wordt dan ook meermaals verwezen naar de weigeringsbeslissing die door het CGVS werd genomen ten aanzien van verzoekers zus. In het verzoekschrift verwijst verzoeker bijgevolg meermaals naar de argumentatie die door zijn zus werd gevoerd in het kader van haar beroepsprocedure bij de Raad. Deze beroepsprocedure is bij de Raad gekend onder het rolnummer 174 188.

Ten aanzien van verzoekers zus en de door haar aangevoerde problemen en asielmotieven werd in het kader van voornoemde beroepsprocedure bij arrest nr. 154 843 van 20 oktober 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld als volgt:

"2.3.4. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster geen overtuigende bewijzen bijbrengt ter staving van haar voorgehouden identiteit. Zij betwist immers niet dat de identiteitsdocumenten die zij in Nederland neerlegde documenten betreffen van meer dan twintig jaar oud waarop de foto is opgenomen van een driejarig meisje. Evenmin betwist zij dat uit deze documenten bijgevolg niet kan worden afgeleid dat zij op haar betrekking hebben. De bewering dat identiteitskaarten in Irak slechts worden uitgereikt bij een huwelijk of wanneer zij naar de universiteit zou gaan, wordt door verzoekster niet gestaafd. Hoe dan ook kan deze bewering geen afbreuk doen aan de vaststelling dat uit de oude documenten niet kan worden afgeleid dat zij op verzoekster betrekking hebben.

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar verzoekster tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegde omtrent haar paspoort. In de bestreden beslissing wordt in dit kader terecht gemotiveerd:

"Bovendien verklaarde u voor de Nederlandse asielinstanties dat u in Irak over een paspoort beschikte - u reisde met dit document immers naar Syrië in 2007 - maar het in Turkije verscheurde (zie IND rapport van eerste gehoor, 7/11/2008, p.4). Niet alleen strookt dit niet met uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties waar u beweerde nooit (!) een Iraaks paspoort te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS 12/2/2015 p. 28 en interview DVZ, 23/4/2014 p. 10 vraag 30A), het mag toch verbazen dat u in Irak een paspoort zou hebben uitgereikt gekregen op basis van oude identiteitsdocumenten van toen u drie jaar oud was."

Dat verzoekster bij de Nederlandse autoriteiten zou hebben verklaard dat zij nooit een paspoort had, vormt een loutere miskenning van de voormelde motieven en mist kennelijk feitelijke grondslag.

Wat betreft de problemen die verzoekster er in 2008 toe zouden hebben genoopt Irak te verlaten en de hiermee verweven problemen van haar familieleden, dringt de feitelijke vaststelling zich op dat deze reeds door verschillende asielinstanties en doorheen diverse volledig doorlopen asielprocedures ongeloofwaardig werden bevonden (administratief dossier, map 'landeninformatie'). In zoverre verzoekster in het onderhavige verzoekschrift terugkomt op deze asielprocedures en enkele argumenten opwerpt tegen de in Nederland gedane vaststellingen, dient te worden opgemerkt dat het de Raad in deze niet toekomt opnieuw een oordeel te vellen over de in Nederland gevoerde asielprocedures. Dat de beweerde problemen van verzoeksters vader en familieleden in Nederland reeds verscheidene malen ongeloofwaardig werden bevonden, vormt een ernstige aanwijzing dat verzoeksters verklaringen dienaangaande niet overeenstemmen met de werkelijkheid.

Verzoekster legde omtrent de bedreigingen die haar vader zou hebben ondergaan bovendien weldegelijk incoherente verklaringen af. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"De ongeloofwaardigheid van uw relaas inzake de redenen van uw vlucht uit Irak in 2008 wordt nog bijkomend ondermijnd door volgende bevindingen. Zo verklaarde u voor de Nederlandse asielinstanties dat uw vader vóór zijn verdwijning werd bedreigd. Er zouden mensen op hem afgekomen zijn in het restaurant en hij zou ook een dreigbrief ontvangen hebben. Na de verdwijning van uw vader zou uw moeder jullie dit verteld hebben (zie IND rapport van nader gehoor, 16/1/2009, p. 10). Echter, u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd of uw vader vóór zijn verdwijning bedreigingen had gekregen of problemen kende, repte u met geen woord over de dreigbrief en het feit dat hij in het restaurant werd opgezocht. U stelde gewoon dat uw ouders jullie niets vertelden omdat ze jullie niet wilden bang maken (zie gehoorverslag CGVS p. 21). Gezien deze feiten mee aan de basis zouden gelegen hebben van jullie beslissing Irak te verlaten, kan toch worden verwacht dat u hierover eensluidende verklaringen zou afleggen."

Verzoekster kan bezwaarlijk worden gevolgd waar zij beweert dat zij geen incoherente verklaringen zou hebben afgelegd. Indien haar vader werkelijk reeds voor diens overlijden zou zijn bedreigd, en dit zowel in zijn restaurant als per dreigbrief, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit zou hebben vermeld wanneer bij het CGVS rechtstreeks werd gevraagd of haar vader reeds voor diens overlijden bedreigingen had ontvangen.

Verzoekster voert voorts geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar gemotiveerd wordt:

"Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat u, gezien uw onvermogen een overtuigend en tastbaar begin van bewijs aangaande uw identiteit voor te leggen, ook uw beweerde behoren tot de soennitische geloofsgemeenschap op geen enkele manier kan staven. Dat u, voorafgaand aan uw beweerde bekering, de soennitische geloofsovertuiging aanhing, kan bijkomend in vraag worden gesteld gelet op uw bewering dat uw vader na zijn overlijden in Najaf zou zijn begraven. Dat uw vader, een soenniet die volgens uw beweringen werd ontvoerd in het kader van het toenmalige sektarische geweld werd ontvoerd, vervolgens in de voor sjiïeten heilige stad Najaf - uit de beschikbare informatie blijkt 99%

van de bevolking in Najaf sjiiitische te zijn tegenover 1% soennieten - zou zijn begraven, is niet aannemelijk."

Verzoekster komt in deze immers niet verder dan een loutere herhaling van haar gezegden bij het CGVS. Deze loutere herhaling is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voormelde vaststellingen. Deze vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekster niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

Ingevolge de voormelde vaststellingen, kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters relaas inzake de problemen van haar vader en familieleden.

Nog los van de vraag naar de geloofwaardigheid van deze problemen, kan daarenboven hoegenaamd niet worden aangenomen dat deze zouden kaderen in een systematische en persoonsgerichte vervolging jegens verzoekster of haar familie. Verzoekster blijkt immers over geen concrete aanwijzingen te beschikken dat dit zo zou zijn en baseert haar verklaringen hierover op loutere hypothesen en vermoedens. Zo formuleerde zij slechts het vermoeden dat haar vader ingevolge de toenmalige sektarische spanningen en ook omdat de Amerikanen in zijn restaurant kwamen eten zou zijn ontvoerd en gedood. Wie er indertijd achter de feiten zat, wist zij echter niet (administratief dossier, stuk 5, p.20-21). Ook aangaande de ontvoering waarvan haar familieleden slachtoffer zouden zijn geworden kon zij niet preciseren wie hierachter zat en waarom en in welke omstandigheden dit gebeurde. Zij kon enkel aangeven dat onbekenden deze familieleden ontvoerden (ibid., p.25).

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat deze feiten dateren uit de periode van 2008 tot 2010. Verzoekster haalde geen objectieve en concrete elementen aan en het administratief dossier bevat evenmin gegevens waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij ingevolge deze feiten op heden, vijf jaar na datum, nog zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Verzoekster verklaart in het verzoekschrift daarenboven uitdrukkelijk dat de voormelde feiten niet de reden vormen waarom zij asiel heeft aangevraagd in april 2014. Hiermee geeft zij zelf duidelijk aan dat zij ingevolge deze feiten geen bescherming behoeft.

Verzoekster stelt aldus dat zij bescherming beoogt te bekomen omdat zij vervolging vreest ten gevolge van haar bekering tot het christendom.

Van een asielzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De asielzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de asielzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging maatschappelijk niet aanvaardbaar (en strafbaar) is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de asielzoeker. Van verzoekster, die beweert te zijn bekeerd tot het christendom, kan, mede gelet op het voorgaande, worden verwacht dat zij op een coherente en geloofwaardige wijze kan uiteenzetten op welke wijze en via welke personen zij in het contact kwam met haar nieuwe religie. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij de innerlijke motieven die leidden tot haar bekering op een geloofwaardige wijze kan uiteenzetten. Verzoekster dient tevens aannemelijk te maken dat haar innerlijke overtuiging een onafscheidelijk deel uitmaakt van haar persoon en religieuze identiteit. Zij dient aannemelijk te maken dat haar bekering het gevolg is van een oprechte innerlijke overtuiging en niet is ingegeven door opportunistische motieven, met name om een reden te creëren met het oog op het bekomen van de vluchtelingenstatus. Het belang voor en de impact van haar bekering en religie op haar persoonlijke leven, de wil om haar religie op een doorgedreven wijze te beleven en de wijze waarop zij aan deze wil tegemoet komt zijn daarbij belangrijke factoren bij de beoordeling van de oprechtheid van verzoeksters bekering en haar werkelijke innerlijke overtuiging. De gevolgen voor haar alledaagse leven, de wijze waarop zij haar geloof in België beleeft en de deelname aan het kerkelijke leven en kerkelijke activiteiten kunnen een belangrijke indicatie vormen. Verder mag worden verwacht dat verzoekster duiding kan geven over de betrokkenheid bij en de reactie op haar bekering vanwege haar naaste familieleden.

Dient aangaande verzoeksters bekering vooreerst te worden vastgesteld dat zij deze bekering reeds als asielmotief voorlegde aan de Nederlandse autoriteiten. Aldaar werd een gehele asielprocedure

doorlopen en werd uiteindelijk door de Raad van State op 6 maart 2014 het oordeel van de Staatssecretaris gevolgd dat geen geloof kon worden gehecht aan de motieven voor en het proces van bekering van verzoekster, noch aan (de oprechtheid van) verzoeksters geloofsovertuiging (administratief dossier, map 'landeninformatie', uitspraak Raad van State, 6 maart 2014, nummer 201304031/1/V2). In zoverre verzoekster in het verzoekschrift terugkomt op deze asielprocedure en de in het kader van deze asielprocedure neergelegde documenten en enkele argumenten opwerpt tegen de in Nederland gedane vaststellingen, dient te worden opgemerkt dat het de Raad in deze niet toekomt opnieuw een oordeel te vellen over de in Nederland gevoerde asielprocedure. Het voorliggend beroep kan niet aanzien worden noch aangewend worden als een nieuwe beoordeling van de reeds gedane beoordelingen in Nederland tijdens de daar gevoerde procedures. Dat (de oprechtheid van) verzoeksters geloofsovertuiging en bekering in Nederland reeds ongeloofwaardig werd bevonden, vormt een ernstige aanwijzing dat verzoeksters verklaringen dienaangaande niet overeenstemmen met de werkelijkheid en dat deze bekering is ingegeven vanuit opportunistische redenen en met het oog op het creëren van een motief teneinde de vluchtelingenstatus te bekomen.

Nadat in Nederland reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan (de oprechtheid van) verzoeksters geloofsovertuiging en bekering, kwam doorheen onderhavige asielprocedure in België daarenboven aan het licht dat verzoekster geheel niet in staat bleek op een coherente en geloofwaardige wijze uiteen te zetten op welke wijze en via welke personen zij in contact kwam met haar nieuwe religie. Tevens legde zij frappant tegenstrijdige verklaringen af over de betrokkenheid bij en de reactie van haar moeder op haar bekeringsproces. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"Wat betreft uw vrees voor vervolging ingeval van een eventuele terugkeer naar Irak en dit omwille van **uw bekering tot het christendom en het feit dat u gedoopt bent**, dient vervolgens te worden opgemerkt dat u geenszins heeft weten te overtuigen wat betreft de oprechtheid en de motivatie van uw keuze u tot het christendom te bekeren en u te laten dopen. Ook aangaande uw beslissing u te bekeren tot het christendom konden immers verschillende flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen voor het CGVS en uw verklaringen afgelegd voor de Nederlandse asielinstanties. Zo verklaarde u voor de Nederlandse asielinstanties meermaals dat u met uw moeder naar de kerk ging in Nederland. U haalde aan dat uw moeder een wens deed bij Maria en dat deze wens vervuld werd. U heeft geen idee hoe uw moeder ertoe kwam Maria te vragen haar wens in vervulling te laten gaan, maar ze zou gehoord zijn en door deze gebeurtenis zou uw interesse voor het christendom ontstaan zijn. U zou vervolgens verder aangetrokken zijn geraakt tot het christendom door de dingen die u hoorde en zag tijdens de conferentie waar u aan deelnam (zie gehoorverslag IND rapport van opvolgende aanvraag, 7/4/2011, p. 3 en IND rapport gehoor opvolgende aanvraag, 25/5/2011, p. 7, 14, 15, 16 en 17). Dit strookt echter geenszins met uw verklaringen afgelegd voor het CGVS. Zo verklaarde u op CGVS uitdrukkelijk dat uzelf degene was die op een dag besliste een kerk binnen te gaan omdat God u zou geroepen hebben. U verklaarde dat u er toen tot God bad voor uw genezing en hierop ook genas. U zou toen geweten hebben dat God de ware was. Vervolgens zou u ook een eerste keer deelgenomen hebben aan een christelijke conferentie. In tegenstelling tot uw verklaringen voor de Nederlandse asielinstanties blijkt uit uw huidige verklaringen nergens dat uw moeder ooit met u zou mee geweest zijn naar een kerk, er een kaars zou hebben aangestoken en tot Maria zou gebeden hebben. U beweerde op het CGVS overigens precies het tegenovergestelde, i.c. dat uw moeder van in het begin gekant was (!) tegen uw keuze voor het christendom en dat er van in het begin problemen waren tussen jullie door uw bekering. Uw moeder zou u ook altijd verweten hebben omwille van uw bekering en u meent zelfs dat dit (één van) de reden(en) is dat uw moeder u en uw broer in Nederland zou verlaten hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 8, 10, 13 en 23). Dat u niet in staat bent op een coherente en éénsluidende manier aan te geven hoe uw interesse voor het christendom werd gewekt, wie van uw dichte familie daar al dan niet bij betrokken was en er al dan niet mee akkoord was, doet reeds de nodige vragen rijzen bij de oprechtheid van uw bekering."

Dat verzoekster in Nederland nooit zou hebben verklaard dat zij met haar moeder naar de kerk ging en 'mogelijks' verkeerd werd begrepen, kan gelet op de herhaalde en duidelijke aard van de gezegden waarnaar in de voormelde motivering wordt verwezen immers bezwaarlijk ernstig worden genomen. De voormelde vaststellingen werpen een nadere ernstige smet op de oprechtheid en de motivatie van verzoekster om zich tot het christendom te laten bekeren en wijzen er andermaal op dat haar bekering is ingegeven vanuit opportunistische redenen en om zichzelf een asielmotief te verschaffen.

Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoekster – hoewel zij blijkens haar gezegden en de stukken van het administratief dossier (administratief dossier, stuk 5, p.7-14; map 'documenten'; map 'landeninformatie') gedurende haar asielprocedure in Nederland de kerk frequenteerde, deelnam aan tal van kerkelijke activiteiten, festiviteiten en conferenties, bijbelstudies volgde en de nodige getuigenissen

kon produceren – nadat in Nederland reeds werd geoordeeld dat dit alles niet volstond om de oprechtheid van haar overtuiging aan te tonen, haar geloof in België klaarblijkelijk niet langer op actieve wijze invulling geeft. Aanvankelijk trachtte verzoekster weliswaar nog te laten uitschijnen dat zij iedere zondag naar de kerk ging. Nadat zij erop werd gewezen dat het in het licht van deze verklaringen niet geloofwaardig was dat zij het kerkelijk ritueel waarbij het laatste avondmaal tijdens misvieringen werd herdacht niet kende, wijzigde zij haar verklaringen echter en diende zij toe te geven dat zij in België nog maar één keer naar de mis ging. Wel zou zij naar de kerk gaan om een kaars te branden (administratief dossier, stuk 5, p.15). Ter terechtzitting werd verzoekster voorts ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV. Zij beweerde het weekend voorafgaand aan de terechtzitting naar de kerk te zijn geweest. Hoewel zij protestants verklaarde te zijn (ibid., p.7), zou zij echter een katholieke kerk hebben bezocht in Eeklo. Wanneer over haar kerkbezoek werd doorgevraagd en onder meer werd gevraagd naar de naam van de priester, diende verzoekster bovendien opnieuw toe te geven hierover niet meer te weten. Zij schreef dit andermaal toe aan het gegeven dat zij enkel naar de kerk zou gaan om te bidden. Dat zij de taal niet spreekt kan voor dit alles geen verklaring bieden. Klaarblijkelijk weerhield dit haar er immers niet van om in Nederland wel een doorgedreven invulling aan haar geloof te geven, deel te nemen aan kerkdiensten, activiteiten en conferenties en de nodige getuigenissen te vergaren. Bovendien woonde verzoekster zes jaar in Nederland, leerde zij aldaar reeds een beetje Nederlands en gaf zij aan dat zij vooral in België Nederlands heeft geleerd omdat zij hier les kreeg (ibid., p.11). Dat zij het Nederlands dermate onmachtig zou zijn dat zij daardoor geen misviering kan bijwonen, is bijgevolg niet aannemelijk. Hoe dan ook kan worden aangenomen dat zij, zo dit al zo zou zijn, de nodige pogingen zou hebben ondernomen om deze taalbarrière te overwinnen en om een manier te vinden om haar geloof te belijden. Uit haar verklaringen blijken zulke pogingen echter niet. Zo bleek zij ervan op de hoogte te zijn dat er in België Arabische misdiensten plaatsvinden doch blijkt niet dat zij een ernstige poging zou hebben ondernomen aan zulke misviering deel te nemen. Zij beperkte zich er namelijk toe te poneren dat het te ver was en dat zij geen geld had (ibid., p.16). Daar verzoekster haar geloof in België klaarblijkelijk niet langer op een doorgedreven wijze beleeft, niet langer deelneemt aan het kerkelijke leven en kerkelijke activiteiten en geen verdere bewijzen kon bekomen van (de oprechtheid van) haar kerkelijke leven en engagement, toont opnieuw aan dat haar bekering niet is ingegeven vanuit een oprechte motivatie om zich te bekeren tot het christendom en niet de uitdrukking vormt van een werkelijke en oprechte innerlijke geloofsovertuiging doch wel is ingegeven door opportunisme en met het oog op het zichzelf verschaffen van een reden om asiel aan te vragen.

Dat verzoekster zich in geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst als christen zou gedragen, de islam afvallig zou zijn en daardoor een risico op vervolging zou lopen omwille van religieuze redenen, kan gelet op het voorgaande niet worden aangenomen. Voor zover er iemand uit verzoeksters omgeving alhier of in Irak op de hoogte zou zijn van haar beweerde bekering, kan bovendien worden aangenomen dat deze persoon tevens op de hoogte is van het klaarblijkelijk opportunistische karakter van deze bekering.

Verzoekster laat de bestreden beslissing voor het overige volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt: "Uw beweerde vrees voor vervolging wordt tot slot nog bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat u voor de Nederlandse asielinstanties nog aanhaalde dat u aanvankelijk ook vreesde ingeval van een terugkeer naar Irak door uw stam te worden uitgehuwelijkt omdat uw vader niet meer leeft in Irak (zie IND gehoor opvolgende aanvraag, 7/4/2011 p. 3 en IND rapport van gehoor van opvolgende aanvraag, 25/5/2011 p. 5 ev.). Noch tijdens uw eerste asielaanvraag voor de Nederlandse asielinstantie noch voor de Belgische asielinstanties heeft hier ooit met een woord over gerept."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekster ongemoeid worden gelaten, onverminderd overeind.

De neergelegde documenten zijn geenszins van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Het neergelegde huurcontract wordt slechts neergelegd in de vorm van een kopie (rechtsplegingsdossier, stuk 3). Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën kan hieraan geen bewijswaarde worden gehecht. Verzoekster geeft bovendien niet de minste uitleg voor het feit dat zij dit stuk slechts op 9 juli 2015 en in het kader van onderhavige beroepsprocedure neerlegt, en dit ondanks dat het stuk dateert van meer dan tien jaar geleden. Hoe dan ook werd reeds hoger vastgesteld dat verzoekster haar identiteit niet aantoot zodat zij evenmin aantoot dat het contract op haar vader betrekking heeft. Verder kan uit dit document hoegenaamd niet worden afgeleid dat verzoeksters beweerde problemen zich zouden hebben voorgedaan of dat zij of haar familieleden een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

De medische documenten worden eveneens slechts neergelegd in de vorm van makkelijk te manipuleren kopieën (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 10). Derhalve kan aan deze documenten geen bewijswaarde worden gehecht. Verzoekster geeft ook in deze overigens geen uitleg voor het gegeven dat deze documenten in het kader van onderhavig beroep en meer dan zes jaar na hun uitreiking plots naar boven komen. Daarenboven is het bevreemdend dat deze documenten, hoewel zij volgens verzoekster haar terugkeer naar en aanwezigheid in Irak in 2008 zouden moeten aantonen, slechts werden uitgereikt in januari 2009, hetzij enkele maanden nadat zij het land opnieuw zou hebben verlaten en op het moment waarop zij reeds in Nederland was. Andermaal dient daarenboven te worden opgemerkt dat verzoekster haar identiteit niet aantoont zodat niet kan worden aangenomen dat de medische attesten op haar betrekking hebben.

De attesten en getuigenissen waaruit blijkt dat verzoekster werd gedoopt, in Nederland deelnam aan enkele activiteiten en bijbelstudie volgde en door een Nederlands maatschappelijke werker werd bestempeld als zeer gelovig christen en integere jonge vrouw werden reeds voorgelegd in het kader van verzoeksters Nederlandse asielprocedure (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3 en 4; administratief dossier, map 'documenten'; map 'landeninformatie'). Wederom dient te worden herhaald dat het de Raad in deze niet toekomt opnieuw een oordeel te vellen over de in Nederland gevoerde asielprocedure. Hoe dan ook vertonen deze attesten een gesolliciteerd karakter. Dat verzoekster in een aantal gesprekken aan een maatschappelijk assistent de indruk gaf een oprecht christen te zijn kan verder bezwaarlijk volstaan om afbreuk te doen aan de voormelde concrete vaststellingen. Zulk assistent kan niet worden beschouwd als een deskundige op het vlak van geloofsovertuiging. Voor het overige kan niet worden ingezien hoe de inhoud van dit attest afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen over de wijze waarop zij in contact kwam met het christendom, haar motivatie om zich tot het christendom te bekeren en de betrokkenheid bij en reactie van haar moeder op haar bekering. Evenmin doet deze afbreuk aan de vaststelling dat zij haar geloof in België klaarblijkelijk niet langer op actieve wijze invulling geeft. De overige attesten kunnen weliswaar een bijkomend bewijs zijn van de aangehaalde feiten doch zulke attesten kunnen op zich niet volstaan om het gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen. Zij hebben geen officieel karakter en geen officiële bewijswaarde. Hoe dan ook kunnen deze attesten slechts aantonen dat verzoekster in Nederland formeel werd gedoopt en deelnam aan bepaalde activiteiten. Dit wordt hierboven echter niet betwist. De attesten kunnen echter niet volstaan om aan te tonen dat verzoeksters doopsel en deelname aan activiteiten waren ingegeven vanuit een oprechte innerlijke overtuiging en de attesten bevatten geen elementen die aan de hoger gedane, concrete vaststellingen afbreuk kunnen doen. Dezelfde opmerking geldt ten aanzien van de door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde foto's (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 6).

Gelet op de voormelde vaststellingen, is verzoeksters verwijzing naar en de neergelegde informatie over de situatie van christenen in Irak niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Zulke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient haar vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en blijft hier in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters verwijzing naar de humanitaire situatie in Zuid-Irak kan evenmin volstaan om in haar hoofde en in concreto aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst in een mensonwaardige situatie terecht zou komen. Dat de humanitaire situatie in Zuid-Irak van zulke aard zou zijn dat aldaar voor verzoekster ingevolge een loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade in de zin van 48/4, § 2, a) en b) zou ontstaan, blijkt immers niet uit de aangevoerde informatie.

Op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') wordt in de bestreden beslissing omtrent de veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst in het zuiden van Irak voorts met recht gemotiveerd:

"Er aldus van uitgaand dat u afkomstig bent uit Kerbala, kan hier nog het volgende worden aan toegevoegd. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus Algemene veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 25 januari 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak

en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast 'Baghdad International Airport' beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Bovendien wordt de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst bevestigd in de "COI Focus Iraq, Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (rechtsplegingsdossier RvV 174 187, stuk 9; zie hoger sub 2.2. inzake toevoeging van deze informatie aan onderhavig dossier). Verweerder dient te worden gevolgd waar deze inzake voormelde landeninformatie betoogt dat hieruit blijkt dat deze regio niet verwikkeld is in het offensief dat IS inzette in Centraal-Irak, dat zich aldaar geen directe confrontaties voordoen tussen het Iraakse leger en IS, dat er zich slechts sporadisch terreuraanslagen voordoen, dat deze aanslagen zijn afgenomen in frequentie en zwaarte, dat het overige geweld er doelgericht van aard is en dat het aantal burgerslachtoffers er beperkt is.

De door verzoekster neerlegde informatie is niet van die aard dat zij het voorgaande kan ontkrachten. Dat IS actief is in Centraal-Irak wordt in hetgeen voorafgaat immers geenszins ontkend. Met de UNHCR Position on Returns to Iraq van oktober 2014 wordt in de voormelde landeninformatie en veiligheidsanalyse bovendien terdege rekening gehouden.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

Mede in acht genomen dat verzoeker hieromtrent volledig onwetend bleek en in het verzoekschrift zelf uitdrukkelijk aangeeft dat hij over deze problemen omwille van verschillende redenen (zijn jeugdige leeftijd, zijn terughoudendheid om hierover vragen te stellen en de terughoudendheid van zijn moeder en zus om hierover te spreken) geen nadere verklaringen kan afleggen, volstaan de in het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gedane vaststellingen om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren ingevolge de problemen die zijn vader en zijn familie zouden hebben gekend in de periode van 2008 tot 2010.

Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift daarenboven uitdrukkelijk dat de voormelde problemen niet de reden vormen waarom hij asiel heeft aangevraagd in april 2014. Hiermee geeft hij zelf duidelijk aan dat hij ingevolge deze feiten geen bescherming behoeft.

2.3.4.3. Verzoeker stelt aldus dat hij bescherming beoogt te bekomen omdat hij vervolging vreest ten gevolge van zijn bekering tot het christendom.

Van een asielzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De asielzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de asielzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de asielzoeker. Van verzoeker, die beweert te zijn bekeerd tot het christendom, kan, mede gelet op het voorgaande, worden verwacht dat hij op een coherente en geloofwaardige wijze kan uiteenzetten op welke wijze en via welke personen hij in het contact kwam met zijn nieuwe religie. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de innerlijke motieven die leidden tot zijn

bekering op een geloofwaardige wijze kan uiteenzetten. Verzoeker dient tevens aannemelijk te maken dat zijn innerlijke overtuiging een onafscheidelijk deel uitmaakt van zijn persoon en religieuze identiteit. Hij dient aannemelijk te maken dat zijn bekering het gevolg is van een oprechte innerlijke overtuiging en niet is ingegeven door opportunistische motieven, met name om een reden te creëren met het oog op het bekomen van de vluchtelingenstatus. Verder mag worden verwacht dat verzoeker duiding kan geven over de betrokkenheid bij en de reactie op zijn bekering vanwege zijn naaste familieleden.

Reeds hoger werd aangegeven dat verzoeker aangaf dat hij zich in navolging en door toedoen van zijn zus zou hebben bekeerd tot het christendom. Dient echter te worden opgemerkt dat bij het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten aanzien van verzoekers zus werd vastgesteld dat haar bekering niet is ingegeven vanuit een oprechte motivatie om zich te bekeren tot het christendom en niet de uitdrukking vormt van een werkelijke en oprechte innerlijke geloofsovertuiging doch wel is ingegeven door opportunisme en met het oog op het zichzelf verschaffen van een reden om asiel aan te vragen. Tevens werd bij het voormelde arrest geoordeeld dat niet kan worden aangenomen dat verzoekers zus zich na een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst als christen zou gedragen, de islam afvallig zou zijn en daardoor een risico op vervolging zou lopen omwille van religieuze redenen. Verder werd geoordeeld dat, zo iemand uit de omgeving van verzoekers zus op de hoogte zou zijn van haar beweerde bekering, aangenomen kan worden dat deze persoon tevens op de hoogte is van het klaarblijkelijk opportunistische karakter van deze bekering.

Gelet op het voormelde, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoeker op grond van de overtuigde en oprechte keuze van zijn zus om zich tot het christendom te bekeren eveneens tot het besef zou zijn gekomen dat het christendom voor hem de juiste en ware godsdienst is.

Dit klemmt des te meer daar verzoeker vage en niet-doorleefde verklaringen aflegde over het bekeringsproces van zijn zus. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Zoals reeds aangehaald stelde u dat u via uw zus in contact kwam met het christendom. U gevraagd hoe uw zus met het christendom in contact kwam stelde u dat ze bad tot God om haar te genezen waarna een mirakel gebeurde. U dan gevraagd hoe uw zus, een moslima, er dan zo plots toe komt om te bidden tot de God van de christenen, moest u het antwoord schuldig blijven en u raadde de ‘protection officer’ (PO) aan om die vraag aan uw zus zelf te stellen. U nogmaals gevraagd waarom uw zus er zo plots voor koos om tot God of Jezus te bidden, er bestaan immers nog andere godsdiensten, stelt u gewoon dat u dit niet weet. U er dan op gewezen dat het niet mogelijk is dat uw zus op een dag zomaar opstond met de idee om tot Jezus te bidden, stelde u uiteindelijk dat God uw zus heeft uitgekozen (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Dat u aanvankelijk niet kan antwoorden op de vraag, deze zelfs ontwijkt en uiteindelijk vaagweg stelt dat God uw zus heeft gekozen, komt weinig overtuigend over.”

Verzoeker betwist niet dat hij vage en niet-doorleefde verklaringen aflegde over het bekeringsproces. Wel tracht hij dit te vergoelijken door te stellen dat hij tijdens dit bekeringsproces nog een tiener was en bezig was met school en voetbal. Deze uitleg kan echter niet worden aanvaard. Indien verzoeker in 2013 werkelijk in navolging en door toedoen van zijn zus zou zijn bekeerd tot het christendom, kon immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij het op het ogenblik waarop hij zelf in dit bekeringsproces zat met zijn zus zou hebben gehad over haar bekeringsproces en haar ervaringen in dit kader.

Verzoeker voert verder geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar gemotiveerd wordt:

“Hoe u voorts zelf overtuigd raakte van het christendom, kan u evenmin op een overtuigde en doorleefde manier weergeven. U stelde vooreerst vaagweg dat u zag dat het christendom de juiste godsdienst voor u was. U gevraagd in uw eigen woorden te zeggen waarom u het christendom koos, haalde u aan dat het een rechtvaardige godsdienst is en dat God u heeft gekozen. Uiteindelijk stelde u dat uw zus u vertelde over deze godsdienst en blijkt dat u, door wat zij u vertelde, dan ook koos voor het christendom (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Dit komt weinig doorleefd over. U dan uitdrukkelijk gevraagd wat er bij u precies gebeurde waardoor u overtuigd raakte dat het christendom voor u de ware godsdienst was, kan u weerom niets concreets aanhalen en u antwoordde zelfs naast de kwestie door op te merken dat u zich gerustgesteld voelde nadat u bekeerd was (zie gehoorverslag CGVS p. 12). U erop gewezen dat u zich toch niet eerst bekeerde om dan pas voor uzelf uit te maken of het christendom voor u de goede godsdienst was of niet en u nogmaals uitdrukkelijk gevraagd wat u precies deed om voor uzelf na te gaan of het christendom “uw” godsdienst was, ontweek u de vraag. U hiernaar dan nogmaals expliciet gevraagd, verwees u opnieuw naar uw zus die over het christendom vertelde, u zou beïnvloed geraakt zijn door uw deelname aan de conferentie en beseft hebben dat God de enige geschikte God was. Op basis van wat u hoorde tijdens de conferentie - u hoorde over door God

verrichte mirakels, dat God zijn leven schonk voor de mensen, dat God de weg zou leiden om gered te worden - zou u gedacht hebben dat het christendom uw godsdienst zou worden (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Het mag duidelijk zijn dat uw verklaringen geenszins getuigen van een doorleefde, persoonlijke ervaring op grond waarvan u een overtuigde keuze maakte u tot het christendom te bekeren."

Hij beperkt zich in deze immers tot een loutere herhaling van enkele van zijn gezegden bij het CGVS. Deze loutere herhaling kan niet volstaan om afbreuk te doen aan voormelde motieven. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij niet dienstig worden weerlegd, onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat ook verzoekers bekering niet is ingegeven vanuit een oprechte motivatie om zich te bekeren tot het christendom en niet de uitdrukking vormt van een werkelijke en oprechte innerlijke geloofsovertuiging doch wel is ingegeven vanuit opportunistische overwegingen en met het oogmerk om zichzelf een reden te verschaffen om asiel aan te vragen. Dit blijkt overigens andermaal uit verzoekers verklaringen ter terechtzitting. Aldaar ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, ontkent hij immers het weekend voorafgaand aan de terechtzitting naar de kerk te zijn gegaan.

Dat verzoeker zich in geval van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst aldaar als christen zou gedragen, de islam afvallig zou zijn en daardoor een risico op vervolging zou lopen omwille van religieuze redenen, kan gelet op het voormelde niet worden aangenomen. Voor zover er iemand uit zijn omgeving alhier of in Irak op de hoogte zou zijn van zijn beweerde bekering, kan bovendien worden aangenomen dat deze persoon tevens op de hoogte is van het klaarblijkelijk opportunistische karakter van deze bekering.

De neergelegde documenten zijn geenszins van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Ten aanzien van het neergelegde huurcontract van het restaurant van verzoekers vader (rechtsplegingsdossier, stuk 3), kan dienstig worden verwezen naar de in het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gedane vaststellingen dat (i) hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht nu het een gemakkelijk te manipuleren kopie betreft; (ii) verzoekers zus niet de minste uitleg verschaft voor het bijzonder laattijdige neerleggen van dit stuk; (iii) verzoekers zus wegens het gebrek aan overtuigende identiteitsdocumenten niet aantoonde dat het stuk betrekking had op haar vader; (iv) uit dit document hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat de beweerde problemen van verzoekers zus zich zouden hebben voorgedaan of dat zij of haar familieleden een gegronde vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren. Gezien verzoeker evenmin een tastbaar begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn voorgehouden identiteit, toont ook hij niet aan dat het document betrekking zou hebben op zijn vader. Verzoeker geeft daarenboven net als zijn zus niet de minste uitleg voor het feit dat hij dit document slechts neerlegt meer dan tien jaar nadat het werd opgesteld. Hoe dan ook weze herhaald dat uit dit stuk niet kan worden afgeleid dat de beweerde problemen zich voordeden of verzoeker of zijn familieleden een gegronde vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren.

De twee getuigenissen van twee leden van de gereformeerde kerk Kampen Zuid in Nederland (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4 en 5; administratief dossier, map 'documenten') vertonen een klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter en werden opgesteld met het oog op verzoekers pogingen teneinde asiel te verkrijgen. Zulke attesten kunnen bovendien weliswaar een bijkomend bewijs zijn van de aangehaalde feiten doch kunnen op zich niet volstaan om het gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen. Zij hebben geen officieel karakter en geen officiële bewijswaarde. Hoe dan ook blijkt uit deze attesten slechts dat verzoeker in Nederland formeel werd gedoopt, geloofsonderwijs volgde, deelnam aan bepaalde activiteiten en in een geloofsgesprek zijn geloof heeft beleden. Dit wordt hierboven echter niet betwist. De attesten kunnen niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers doopsel en bekering zijn ingegeven vanuit een oprechte innerlijke overtuiging en de attesten bevatten geen elementen die aan de hoger gedane, concrete vaststellingen afbreuk kunnen doen. Dezelfde opmerking geldt ten aanzien van de foto's die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 6).

Gelet op de voormelde vaststellingen, is verzoekers verwijzing naar en de neergelegde informatie over de situatie van christenen in Irak niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Zulke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzing naar de humanitaire situatie in Zuid-Irak kan evenmin volstaan om in zijn hoofde en *in concreto* aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst in een mensonwaardige situatie terecht zou komen. Dat de humanitaire situatie in Zuid-Irak van zulke aard zou zijn dat aldaar voor verzoeker ingevolge een loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade in de zin van 48/4, § 2, a) en b) zou ontstaan, blijkt immers niet uit de aangevoerde informatie.

Op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') wordt in de bestreden beslissing omtrent de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst in het zuiden van Irak voorts met recht gemotiveerd:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus Algemene veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 25 januari 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neem het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in

Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast 'Baghdad International Airport' beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Bovendien voert verweerder met recht aan dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst wordt bevestigd in de door middel van een aanvullende nota neergelegde "COI Focus Iraq, Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Verweerder dient te worden gevolgd waar deze inzake voormelde landeninformatie betoogt dat hieruit blijkt dat deze regio niet verwickeld is in het offensief dat IS inzette in Centraal-Irak, dat zich aldaar geen directe confrontaties voordoet tussen het Iraakse leger en IS, dat er zich slechts sporadisch terreuraanslagen voordoen, dat deze aanslagen zijn afgenomen in frequentie en zwaarte, dat het overige geweld er doelgericht van aard is en dat het aantal burgerslachtoffers er beperkt is.

De door verzoeker neerlegde informatie is niet van die aard dat zij het voorgaande kan ontkrachten. Dat IS actief is in Centraal-Irak wordt in hetgeen voorafgaat immers geenszins ontkend. Met de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van oktober 2014 wordt in de voormelde landeninformatie en veiligheidsanalyse bovendien terdege rekening gehouden.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS